

Sosyal Harcamalar ile Suç Oranları Arasındaki İlişki: Bir Literatür Taraması

The Relationship Between Social Expenditure and Crime Rates: A Literature Review

Mustafa Baylan

AXIS World

**Journal of Applied Cross-disciplinary
Insights**

Cilt / Volume: 2

Sayı / Issue: 1

Nisan / April 2026

Makale ilk gönderim tarihi / Received (First):
19.03.2026

Revizyon / Revision: 04.04.2026

Makale kabul tarihi / Accepted: 07.04.2026

Doç. Dr., Kahramanmaraş Sütçü İmam
Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler
Fakültesi, Türkiye, e-mail: mbylan@ksu.
edu.tr

Anahtar Kelimeler: Sosyal Harcama,
Suç Oranı, Literatür Taraması.

JEL Kodu: A13 , B55 , H530

Keywords: Social Expenditure , Crime
Rate. Literature Review.

JEL Codes: A13 , B55 , H530

Citation / Atıf: Baylan, M. (2026). Sosyal
Harcamalar ile Suç Oranları Arasındaki
İlişki: Bir Literatür Taraması. *Axis World
Journal of Applied Cross-disciplinary Insights*,
2(1), 47-59. [https://doi.org/10.71284/
axisw.20262104](https://doi.org/10.71284/axisw.20262104)

Axis World Journal is a journal of the Academic Studies Group.
<https://journals.academicianstudies.com/axis>

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/>

Telif Hakkı & Lisans | Copyright & License

The copyright of the works published in our journal remains with the authors, while the journal retains the rights for commercial use. All published works are made available as open access under the *Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives (CC BY-NC-ND)* license.

Dergimizde yayımlanan çalışmaların telif hakları yazarlara, ticari kullanım hakkı dergimize aittir. Yayımlanan çalışmalar CC-BY-NC-ND lisansı altında açık erişim olarak yayımlanmaktadır.

Öz

Sosyal harcama, toplumsal refah düzeyini artırmak için kamu tarafından yapılan işsizlik, iş göremezlik, emeklilik ödemeleri, eğitim ve sağlık harcamalarıdır. Suç ekonomik, sosyal, psikolojik, ailevi, kamu otoritesine muhalif tutum gibi faktörlerden kaynaklanan kanuna muhalif söz ve eylemler bütünüdür. Sosyal harcamalardan beklenen etkilerden biri ise suçtan caydırarak suç oranını azaltmasıdır. Bu çalışmada, sosyal harcama ile suç arasındaki ampirik bulgular üzerine bir literatür taraması sunulmaktadır. Çalışmada, sosyal harcamaların suçu azalttığını tespit eden çalışma kadar artırdığını işleri süren çalışma da vardır. Bir kısım çalışmalarda sosyal harcama ile suç arasında bir ilişki bulamamıştır. Sosyal harcama suç arasındaki ilişkiyi makro düzeyde ele alan çalışmalar suç oranları, mikro düzeyde test eden çalışmalar ise bireysel sapkın davranış veya tekrar suç işleme üzerine yoğunlaşmıştır. Çalışmaların çoğu ABD üzerinde inceleme yapmıştır. Bu çalışmada sosyal harcamaların artırılması önerilmektedir.

Abstract

Social expenditure refers to public spending on unemployment, disability, pensions, education, and health with the aim of improving the level of social welfare. Crime, on the other hand, is defined as the whole of unlawful words and actions arising from various factors such as economic, social, psychological, familial causes, and oppositional attitudes toward public authority. One of the expected effects of social expenditures is to reduce crime rates by playing a deterrent role against crime. The aim of this study is to provide a general evaluation of the empirical literature on the

relationship between social expenditures and crime. In the literature, there are studies finding that social expenditures reduce crime rates, as well as studies suggesting that they increase crime. In addition, some studies have found no significant relationship between social expenditures and crime rates. Studies examining the relationship between social expenditure and crime at the

macro level generally focus on crime rates, whereas micro-level studies concentrate on individual deviant behavior and recidivism. A considerable number of existing studies have been conducted on the case of the United States. This study suggests that social expenditures should be increased.

1. GİRİŞ

Sosyal harcama, vatandaşların refah düzeyini artırmak için kamunun yaptığı işsizlik ödemeleri, iş göremezlik, emeklilik, eğitim, konut ve sağlık harcamalarıdır. Suç yasalarına muhalif söz ve eylemlerdir. Suçun nedenleri arasında ekonomik, sosyal, psikolojik, ailevi, kamu otoritesine muhalif tutum gibi faktörler yer almaktadır. Sosyal harcamalardan beklenen etkilerden biri ise suç oranını azaltmasıdır.

Sosyal harcamaların suçu azalttığı önermesi Francis Cullen (1994)'in sosyal destek teorisi ile iktisat literatüründe yer almıştır. Teoriye göre sosyal destek, duygusal, bilgilendirici ve somut destek gibi çeşitli türlerde olabilir. Bunlardan duygusal destek, stres veya zorluk zamanlarında bireylere teselli, empati ve güvence sağlamayı içermektedir. Bu tür desteği genellikle yakın arkadaşlar veya aile üyeleri sağlar ve bu da insanların duygularını kontrol etmelerine ve zor durumlarla başa çıkmalarına yardımcı olmaktadır. Arkadaşlık desteği ise bireylere sosyal etkileşim ve aidiyet duygusu sağlamayı içerir. Bu, başkalarıyla zaman geçirmeyi, sosyal aktivitelere katılmayı veya destek gruplarına katılmayı kapsamaktadır. Bilgilendirme desteği, bireylerin zorlu durumlarla başa çıkmalarına yardımcı olmak için tavsiye, rehberlik veya bilgi sağlamayı içerir. Bu tür destek, sağlık profesyonelleri, topluluk kuruluşları veya çevrimiçi kaynaklar da dahil olmak üzere çeşitli kaynaklardan gelebilir. Somut destek ise ihtiyaç sahibi bireylere pratik yardım veya kaynak sağlamayı içermektedir. Bu, mali yardım sunmayı, ev işlerinde yardımcı olmayı veya tıbbi randevulara ulaşım sağlamayı kapsamaktadır (Kort-Butler, 2018,2; Stupinski, 2020,1).

Kişilerin ihtiyaç duyduklarında başvurabilecekleri resmi ve gayri resmi sosyal destek kaynakları vardır (Kort-Butler, 2018,2). Resmi kaynaklar arasında sosyal harcamalar yer almaktadır (Scott, 2025,1). Devlet eliyle yapılan eğitim, sağlık, emekli aylıkları, işsizlik sigortası, konut ve sosyal dışlanma harcamalarından ile aile/çocuk, engellilik, dul/yetim, yaşlılık, işsizlik yardımları sosyal harcamaları oluşturmaktadır (TÜİK, 2025,1; SBB,2025,1). Gayri resmi sosyal kaynaklar içerisinde aile, arkadaş ve sivil toplum kuruluşları yer almaktadır. Aile üyelerinden anne-baba, kardeşler, nene-dede ve geniş aile üyeleri birey için başlıca sosyal destek kaynaklarıdır. Sivil toplum kuruluşları ise dini veya manevi kuruluşlar, gönüllü gruplar veya yerel toplum merkezlerinden oluşmaktadır. Bunlar da duygusal ve pratik destek sağlamaktadır (Scott, 2025,1).

Sosyal harcama ile suç arasındaki ilişkinin ortaya konulmasında sosyal desteğin resmi kaynaklardan sağlanması önem taşımaktadır (Kort-Butler, 2018,2). Sosyal desteğin ölçüsü olarak toplam sosyal harcamaların gayri safi yurt içi hasılasına (GSYİH) oranı (Rudolpha ve Starkeb, 2020), kamu eğitim ve sağlık harcamalarının bütçeye oranı (Kim ve Pridemore, 2005), kişi başına düşen sosyal koruma harcaması (McCall ve Brauer, 2014), emeklilik, sağlık, iş kazası, hastalık, aile, konut ve sosyal yardım ödeneklerinin GSYİH'ye oranını (Altheimer, 2008) kullanılmıştır.

Sosyal harcamaların suçu oranını etkileyebileceği çeşitli mekanizmalar vardır. Bunlar arasında tamponlama ve doğrudan etkiler yer almaktadır. Tamponlama sosyal harcamaların, suçu yaratan faktörlerinin bireyler üzerindeki olumsuz etkisini azaltmada sahip olduğu koruyucu etkiyi ifade etmektedir. Örneğin, aynı ve nakdi yardımlardan faydalanabilen bireyler, zorlu durumlara karşı daha az stres yaşayabilir, daha az fiziksel ve zihinsel sağlık sorunları yaşarlar. Doğrudan etkiler ise sosyal harcamaların suçu yaratan yoksulluk, eşitsizlik veya hızlı toplumsal değişim gibi koşulları ortadan kaldırmasını ifade ettiği gibi suçu yaratan alkol ve uyuşturucuya erişimi kolaylaştırmasını ifade etmektedir (Kim ve Pridemore, 2005, 566; Blackbyrn, 2025,1).

Geniş ve giderek artan bir literatür, sosyal harcama ile suç oranı arasındaki ilişkiyi araştırmaktadır. Bu literatüre ekonomistler ile birlikte kriminolog ve sosyologlar da katkıda bulunmaktadır. Bu çalışmanın amacı literatür taraması yöntemini kullanarak sosyal harcama ve suç oranı arasında ilişkiyi ele alan iktisat yazındaki çalışmalarını incelemektir. Bu gaye ile çalışma giriş bölümünden sonra sosyal harcamaların suçu azalttığı sonucuna varan çalışmalar bölümüyle devam edecektir. Takip eden bölümde sosyal harcamaların suçu artırdığını ileri süren çalışmalar ve sonraki bölümde ise sonra sosyal harcamalar ile suç arasında bir ilişkinin olmadığını tespit eden çalışmalar incelenmiştir. Çalışma sonuç ve değerlendirme bölümüyle tamamlanmıştır.

2. LİTERATÜR TARAMA YÖNTEM

Bu çalışmanın amacı sosyal harcama ile suç oranı arasında ilişkiyi ele alan iktisat yazındaki çalışmalarını bütüncül bir bakış açısıyla incelemektir. Çalışmada nitel araştırma yöntemlerinden anlatı incelemesi yönteminden faydalanılmıştır. Bu yöntemin tercih edilmesinin temel nedeni incelemenin güncel bir konu hakkında bilgilendirici bir arka plan sağlaması ve bilimsel bir çalışma olarak yayınlanabilir olmasıdır. Ayrıca anlatı incelemesi, kapsam belirleme ve sistematik incelemeye göre daha prosedür içermesidir (Toker, 2022, 317). Çalışma kapsamında sosyal harcama ve suç oranı ile ilgili literatür taranmıştır. Literatür taraması, yazar tarafından gerçekleştirilmiştir. Başvurulan anahtar kelimeler ise sosyal harcama, refah harcaması, suç, suç oranı olmuştur. Veriler Web of Science, Google Akademik, PubMed, DergiPark, Scopus ve ScienceDirect gibi platformlardan elde edilen makaleler ve bunların kaynakçalarından yararlanılarak temin edilmiştir. Bu kapsamda, sosyal harcama ile suç oranı arasında ilişkiyi değerlendiren analitik çalışmalardan yararlanılmıştır. Elde edilen çalışmalar sosyal harcamaların suç oranını azalttığı sonucuna varanlar, sosyal harcamaların suç oranını artırdığı sonucuna varanlar ve sosyal harcamaların suç oranını etkilemediği sonucuna varanlar olmak üzere üç sınıfta toplanılmıştır.

3. SOSYAL HARCAMALARIN SUÇ ORANINI AZALTTIĞI SONUCUNA VARAN ÇALIŞMALAR

Sosyal harcamaların suçu azalttığına dair çalışmalar Tablo.1.'de gösterilmektedir. Bu çalışmalardan biri Melander ve Miotto (2023)'e aittir. 1834 New Poor Law reformu, İngiltere ve Galler'deki kontluklar arasında refah harcamalarında büyük oranlarda azalışlara yol açmıştır. Melander ve Miotto (2023) bu azalışların suçu nasıl etkilediğini incelemiştir. Şiddet içermeyen mülkiyet suçlarının özellikle mevsimlik tarımsal işsizliğin yaşandığı aylarda daha belirgin şekilde arttığını tespit etmişlerdir. Bu durum, ekonomik olarak kırılgan bireyler için refah kesintileri ile güvencesiz çalışma olanaklarının birleşiminin suç ürettiğini ortaya koymuştur.

Tablo 1. Sosyal Harcamaların Suçu Oranını Azalttığı Sonucuna Varan Çalışmalar

Yazar	Dönem/ Bölge	Ülkeler	Yöntem	Değişken	Sonuç
Melander & Miotto (2023)	1820-1842	İngiltere ve Galler	Panel Veri	Sosyal yardım	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Altheime (2008)	1996-1999	51 ülke	Panel Veri	Nakdi ve aynı sosyal koruma	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Woo vd. (2015)	2009	Güney Kore	Sıralı lojistik regresyon	Eğitim, gıda ve nakdi yardım	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Hannon (1997)	1990	ABD	Yatay Kesit	Refah ödemeleri	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Hazra & Aranzazu (2022)	1994-2014	ABD	Panel Veri	Eğitim ve refah harcamaları	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Johnson vd. (2007)	1930-1940	ABD	Regresyon	Sosyal yardım	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Machin & Marie (2004)	1996	İngiltere	Yatay kesit	İşsizlik yardımları	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Meloni (2014)	2002-2005	Arjantin	Panel Veri	Nakit transferler	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Seyidoğlu ve Kızmaz (2024)	2020	Türkiye	Örnekleme	Aile yardımı	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Bhardwaj (2024)	1999-2022	ABD	Yatay Kesit	Çocuk yardımları	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.
Osuagwu (2021)	2019	Nijerya	Örnekleme	Sosyal koruma harcamaları	Sosyal harcamalar suçu azaltmaktadır.

1834 New Poor Law reformu, İngiltere ve Galler'deki kontluklar arasında refah harcamalarında büyük oranlarda azalışlara yol açmıştır. Melander ve Miotto (2023) bu azalışların suçu nasıl etkilediğini incelemiştir. Şiddet içermeyen mülkiyet suçlarının özellikle mevsimlik tarımsal işsizliğin yaşandığı aylarda daha belirgin şekilde arttığını tespit etmişlerdir. Bu durum, ekonomik olarak kırılgan bireyler için refah kesintileri ile güvencesiz çalışma olanaklarının birleşiminin suç ürettiğini ortaya koymuştur.

Altheimer (2008) çalışmasında, sosyal harcamaların etnik heterojenlik ve cinayet arasındaki ilişkiyi nasıl açıkladığını incelemiştir. Altheimer çalışmasında 51 ülkenin emeklilik, sağlık hizmetleri, iş kazası, hastalık, aile, konut ve sosyal yardım kapsamında yapılan nakdi ve aynı sosyal koruma harcamalarının GSYİH'ye oranlarını ağırlıklı doğrusal regresyon yöntemi kullanılarak analiz etmiştir. Altheimer, dDaha yüksek düzeyde sosyal harcama yapan ülkelerde cinayet düzeyi daha düşük olma eğiliminde olduğunu; eğitim harcaması değişkeni istatistiksel olarak anlamsız bulunurken, kısmen eğitime bağlı göstergeler içeren İnsani Gelişmişlik Endeksi'nin (HDI) neden cinayet üzerinde anlamlı etkiye sahip olduğunu tespit etmiştir.

Meloni (2014) Arjantinde refah harcamaları ile suç faaliyetleri arasındaki bağlantıyı incelemiştir. Arjantin'in 23 eyaleti analize dahil etmiştir. Çalışmada 2002-2005 arası 8 yarıyılı kapsayan bir panel veri seti kullanmıştır. Toplam suç oranı, mülkiyet suçları, soygun, hırsızlık, ağır saldırı ve cinayeti bağımlı değişken olarak seçmiştir. Bağımsız değişken olarak işsizlere ödenen nakit transferlerinin ortalamasını kullanmıştır. Çalışmada şu bulgular elde etmiştir:

Refah harcamaları toplam suçu azaltmaya katkıda bulunmaktadır. Nakit transferi mülkiyet suçları üzerinde ağır saldırıya kıyasla biraz daha güçlü etki yaratmaktadır. Nakit transferlerin; hırsızlık, küçük çaplı hırsızlık ve mağaza hırsızlığı gibi nispeten hafif suçların yanı sıra soygun gibi daha ciddi suçları işlemenin fırsat maliyetini artırmaktadır. Yardım harcamaları ağır saldırı suçlarını da azaltmıştır. Yardımların sosyal kontrolü güçlendirdiğini ve gerilimi azalttığını, bunun da şiddet suçlarını etkilediğini ileri sürmektedir.

Hannon (1997) toplulaştırılmış refah verilerine dayanan bu çalışmada yerel çocuklu aile yardımı ödemesini (AFDC) düzeyleri ile cinayet oranları arasındaki ilişkiyi incelemiştir. Hannon çalışmada bağımlı değişken olarak 1989-1990 yılları arasındaki 100.000 kişi başına düşen cinayet sayısını, bağımsız değişken olarakta 1990 yılındaki alıcı başına ortalama aylık AFDC seçmiştir. Değişkenler, Sağlık ve İnsan Hizmetleri Bakanlığı, 1990 Nüfus Sayımı ve sosyal/ekonomik alanları tanımlayan FBI verilerinden türetilmiştir. Çalışmada en küçük kareler yöntemi kullanmıştır. Çeşitli ekonomik ve demografik değişkenleri kontrol ettiğinde daha yüksek AFDC ödemelerinin daha düşük cinayet oranlarıyla ilişkili olduğunu bulmuştur. Ayrıca, AFDC yardım düzeyinin, lise terk oranıyla olan negatif ilişkisi aracılığıyla cinayet oranı üzerinde dolaylı negatif bir etkiye sahip olduğunu görmüştür.

Hazra ve Aranzazu (2022) Amerika Birleşik Devletleri'nde suç işlemekten vazgeçilmesinde sosyal refah ve eğitim harcamalarının, ceza infazı ve kolluk kuvvetleri harcamalarına kıyasla etkinliğini incelemiştir. 1994-2014 döneminde 50 eyalete ait panel veriler kullanılarak yapılan analizde, kamu refah harcamalarındaki artışın hem mülkiyet hem de şiddet suçları üzerinde negatif bir etki yarattığı ve bu sonucun tüm ampirik modellerde anlamlı olduğunu bulmuştur. Buna karşılık, eğitimin suçu azaltıcı etkisi yalnızca şiddet suç oranı için anlamlı olduğunu tespit etmiştir. Ceza infaz harcamalarındaki artış ise her iki suç türünde de artışla ilişkili olduğunu, yoksulluk oranındaki artışın hem şiddet hem de malvarlığına karşı suç oranlarını yükseltirken, eğitim düzeyindeki artış her iki suç türünü de azalttığını tespit etmiştir.

Johnson vd. (2007) 1930-1940 yılları arasında 81 büyük Amerikan kenti için bir panel veri seti oluşturduktan sonra tüm yönetim düzeylerindeki sosyal harcamalarının suç oranları üzerindeki etkisini incelemiştir. Analiz, 1930'lar boyunca sosyal harcamalarında meydana gelen yüzde onluk bir artışın, mal varlığına karşı işlenen suçları yaklaşık yüzde 1,5 oranında azalttığını göstermiştir. Yardım alan bireylerin boş zaman miktarını sınırlaması nedeniyle, çalışma karşılığı yapılan yardımların, doğrudan yardımlara kıyasla suçu azaltmada daha etkili olduğunu tespit etmiştir.

Woo vd. (2015) çalışmalarında sosyal destek teorisinin genel varsayımlarını, Koreli yetişkin erkek mahkûmlardan elde edilen öz-bildirim verileri sıralı lojistik regresyon yöntemiyle test etmiştir. Çalışmalarında, sosyal harcama türlerinin mahkûm disiplin ihlallerini, mağduriyeti, mağdur edilme korkusunu ve gelecekte suçla ilişki kurma eğilimini azalttığı sonucuna varmışlar.

Machin ve Marie (2004) suç ile ekonomik teşvikler arasındaki ilişkiyi, bu alandaki diğer çalışmalardan farklı bir bakış açısıyla ele almıştır. İşsizlik yardımlarındaki değişimleri ve yardım yaptırımlarının uygulanmasını, suça yönelme sınırında bulunan bireylerin ekonomik teşviklere nasıl tepki verebileceğini incelemenin bir yolu olarak değerlendirmiştir. Machin ve Marie'nin çalışması Birleşik Krallık'ta Ekim 1996'da İş Arayanlara Ödenek (JSA) uygulamasının yürürlüğe girmesiyle oluşan yarı-deneysel bir ortama dayanmaktadır. JSA'nın yürürlüğe girmesinden önce ve sonra politika değişikliğinden daha fazla ve daha az etkilenen bölgelerdeki suç oranlarını incelemiştir. Yardım kesintilerinin daha fazla yapıldığı bölgelerde suç oranlarının daha fazla arttığını tespit etmiştir. Bu bölgeler aynı zamanda işsizlikten çıkışların daha yüksek olduğu, özellikle de bireylerin işe, eğitime/mesleki eğitime ya da diğer yardımlara geçmeden kayıttan düştüğü alanlardır. Bu bağlamda Machin ve Marie'nin, JSA

kapsamında uygulanan yardım kesintileri ve yaptırımların, daha önce suçun eşliğinde bulunan bireyleri suça yöneltmiş olabileceği iddia etmiştir.

Seyidoğlu ve Kızmaz (2024) çalışmalarında cezaevinden tahliye olmuş eski hükümlülerin cezaevinde ve cezaevinden sonraki yaşantılarında ailelerinden gördükleri sosyo-ekonomik ve psikolojik desteğin onların suçu terk etmeleri üzerindeki etkisini incelemiştir. Çalışmalarında nitel bir araştırma yöntemi tercih edilmiştir ve tahliyeden sonra en az iki yıl suç işlememiş Diyarbakır'da ikamet eden 50 eski hükümlü ile görüşme yapılmıştır. Yazarlar, eski hükümlülerin cezaevinde iken aileleri tarafından ziyaret edilmeleri, telefon görüşmeleri gerçekleştirmeleri, cezaevinde maddi ihtiyaçlarını karşılamaları ve cezaevi sonrası dönemde de ailenin sosyo-ekonomik desteği sunmaya devam etmelerinin onları tekrardan suça bulaşmalarını engellediği u terk etmeleri üzerinde etkili olduğu sonucuna varmışlardır. Ayrıca eski hükümlülerden evli ve çocuk sahibi olanlar suçu daha kolay terk ettikleri belirtmişlerdir.

Bhardwaj (2024), ABD de Allegheny County İnsan Hizmetleri Dairesi'nden elde edilen veri setini kullanarak doğumdan hemen sonra düşük gelirli ailelere gelir sağlanmasının aileleri suç işlemekten uzak tutup tutmadığını incelemiştir. Çalışma 1999-2022 dönemini kapsamakta ve regresyon süresizliği tasarımı kullanmıştır. Ebeveynliğin ilk yılında ek gelire hak kazanmanın, doğumdan sonraki bir yıl içinde babalar için suça bulaşmayı %57 azalttığı sonucuna ulaşmıştır. Bu etki doğumdan sonra on yıla kadar devam ettiğini tespit etmiştir. Babalara yönelik soygun, hırsızlık ayrıca uyuşturucu bulundurma ve alkollü araç kullanma gibi suçlarda azalma diğer suçlara nazaran daha belirgin ortaya çıkmıştır. Bu etki çocukların suç davranışlarına da yansımalarını tespit etmiştir.

Osuagwu (2021) sosyal korumayı suçun önlenmesinde bir araç olarak değerlendirmiş ve Nijerya'nın Imo eyaletinde bulunan Owerri Municipal Yerel Yönetim Bölgesi'ni örnek olay (vaka) olarak ele almıştır. Çalışmada, araştırmacının seçilmiş katılımcıların deneyimlerini ve bakış açılarını incelemesine olanak tanıyan nitel araştırma yaklaşımı kullanmıştır. Tanımlanan evren için amaçlı örnekleme yöntemi uygulanmıştır. Osuagwu, sosyal korumanın suçun önlediğini ortaya koymuştur. Bunun yanı sıra sosyal korumanın refahı artırdığı, bireyleri güçlendirdiği, daha iyi yaşam koşullarını teşvik ettiği, aidiyet ve kapsayıcılık duygusunu güçlendirdiği ve toplumsal istikrarı desteklediği belirtmiştir. Ayrıca sosyal korumanın bağımlılığa yol açmadığı sonucuna ulaşmıştır. Bununla birlikte çalışma, sosyal korumanın tek başına suçu tamamen ortadan kaldırmaya yeterli olmadığını belirtmiştir

4. SOSYAL HARCAMALARIN SUÇU ARTIRDIĞI SONUCU ULAŞAN ÇALIŞMALAR

Sosyal harcamaların suçu artırdığı sonucuna iddia eden çalışmalar Tablo.2.'de gösterilmektedir. Bu çalışmalardan Burek (2005), Kentucky ilçelerinde 1980-1990 döneminde refah harcamaları ile mülkiyet suçları arasındaki ilişkiyi incelemiştir. Bulgular, AFDC harcamaları (ABD'de aile reisinin kadın olduğu, düşük gelirli ailelere yapılan yardım) mülkiyet suçları arasında anlamlı ve pozitif bir ilişki olduğunu göstermiştir.

Tablo 2. Sosyal Harcamaların Suçu Oranını Artırdığı Sonucuna Varan Çalışmalar

Yazar	Dönem/ Bölge	Ülkeler	Yöntem	Değişken	Sonuç
Burek (2005)	1980-1990	ABD	Yatay Kesit	Çocuklu aile yardımı	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Foley (2008)	2004-2006	ABD	Panel Veri	Refah ödemeleri	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Tiratelli vd. (2023)	2013-2018	İngiltere	Panel Veri	Refah yardımı	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Corman vd. (2014)	1992-2002	ABD	Panel Veri	Nakit yardımı	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Karpavicius vd. (2024)	2012	6 Avrupa ülkesi	Panel	Refah harcaması	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Niskanen (1996)	1992	ABD	Yatay Kesit	Çocuklu aile yardımı	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Kaya & Bozkurt (2011)	1993–2009	Türkiye		Yeşil kart	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Brown (2016)	1997-2006	ABD	Panel Veri	Transfer ödemeleri ve gıda yardımı	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Watson vd. (2020)	2010-2016	Alaska	Zaman Serisi	Şartsız nakit yardımı	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.
Orrick vd. (2011)	1998-2001	ABD	Yatay Kesit	Sosyal destek	Sosyal harcamalar suçu artırmaktadır.

Foley (2008), ABD'deki 12 kentte refah ödemelerinin suçu etkileyip etkilemediğini en küçük kareler yöntemiyle test etmiştir. Aylık refah ödemelerinin suçta artışa neden olduğunu ortaya koymuştur. Bu artış daha çok mülkiyet suçu, motorlu araç hırsızlığı ve soygun gibi doğrudan mali güdüyle işlenmesi muhtemel suçlarda gözlemlenmiştir.

Tiratelli vd. (2023) İngiltere için refah yardımlarının suç oranlarında artışa yol açıp açmadığını panel veri analizi test etmiştir. Çalışma 2013-2018 yıllarını kapsamaktadır.

Elde ettikleri sonuca göre suç oranı yalnızca başvuru sahibi sayısı arttıkça yükselmekle kalmamakta, aynı zamanda refah yardımlarının her bir bölgede uygulamaya alınması suçun uzun dönem eğiliminde bir değişim yaratmaktadır. Bu sonuçlar şiddet suçları için olduğu kadar kazanç amaçlı mülkiyet suçları için de geçerli olduğunu tespit etmişlerdir.

Corman vd., (2014). 1992-2002 yıllardaki refah reformu bir parçası olan çalışma teşviklerinin kadın suçları üzerindeki etkilerini en küçük kareler yöntemi ile incelemişlerdir. Bu reform, nakit yardımlarına bağımlı olma riski taşıyan kadınları çalışmaya teşvik etmiş ve çalışan kadın sayısını artırmıştır. Elde edilen bulgular, refah reformu kadınların mülkiyet suçlarından tutuklanmalarını %4–5 oranında azalttığını göstermiştir. Diğer suç türlerinden tutuklanmalar üzerinde anlamlı bir etkisi olmamıştır. Refah yardımı alan kadın sayısının daha fazla azaldığı eyaletlerde suç daha fazla düşmüştür. Kısaca, refah yardımları arttıkça kadın suçlarının sayısının da arttığını tespit etmişlerdir

Karpavicius vd. (2024) çalışmalarında altı Avrupa ülkesinde -Litvanya, Almanya, Yunanistan, Portekiz, Finlandiya ve İsveç- milli gelir, güvenlik harcamaları ve kişi başına tüketim gibi makroekonomik göstergeler ile suç oranları arasındaki ilişkiyi incelemiştir. Çalışmada sabit etkiler içeren panel regresyon yöntemi kullanılmıştır. Daha yüksek ekonomik refahın her zaman daha düşük suç oranları anlamına gelmediği ve güvenlik harcamalarının artırılmasının tek başına suçu etkili biçimde azaltmaya yetmediği sonucuna varmıştır.

Niskanen (1996)'e göre refah yardımları, sosyal patolojiler olarak tanımlanabilecek çeşitli olguların hem sonucu hem de nedenidir. Bu olgular arasında bağımlılık, yoksulluk, evlilik dışı doğumlar, istihdam dışılık, kürtaj ve şiddet suçları yer almaktadır. Niskanen çalışmasının temel hipotezi olarak refah bağımlılığı ile diğer sosyal patolojilerin birlikte belirlendiği ve ortak bir dizi koşuldan türediğini belirlemiştir. Çalışmanın bağımsız değişkeni olarak 1992 yılına ait ABD eyalet çocuklu aile yardımlarını (AFDC) seçmiştir. Niskanen'e göre AFDC %1 artırırsa AFDC alıcılarının sayısı yaklaşık %3 artacaktır; yoksulluk içindeki kişi sayısı yaklaşık %0,8 artacaktır; bekar annelere yapılan doğumlar yaklaşık %2,1 artacaktır; istihdamda olmayan yetişkinlerin sayısı yaklaşık %0,5 artacaktır; kürtaj sayısı yaklaşık %1,2 artacaktır; şiddet suç oranı ise yaklaşık %1,1 artacaktır. Niskanen suç ile mücadelede başarılı olmak için refah harcamalarının azaltılmasını önermektedir.

Kaya ve Bozkurt (2011) çalışmasında Türkiye için yeşil kart ile işsizlik oranı, kişi başına reel milli gelir ve suç oranı arasındaki korelasyon incelemiştir. Çalışmada yeşil kart sisteminin uygulamaya geçtiği 1993 yılı ile 2009 yılları arasındaki zaman serileri kullanmışlardır. Kişi başına milli gelir, suç oranı ve işsizlik verileri bağımsız, yeşil kartı ise bağımlı değişken olarak seçmişlerdir. Analiz sonucunda suç oranı, yeşil kartlı sayısı ve işsiz arasında pozitif ve doğrusal bir ilişki tespit etmişlerdir. Kişi başına reel milli gelir ile yeşil kartlı kişi sayısı arasında anlamlı bir ilişki kuramamışlar.

Brown (2016) 1997-2006 yılları arasında ABD'nin tüm 50 eyalet için gıda yardımı ve sosyal hizmetlerin mülkiyet ve şiddet suçları üzerindeki etkisini sabit etkiler yöntemi ile test etmiştir. Gıda yardımı ve sosyal hizmetlerin suçu artırdığını tespit etmiştir.

Watson vd., (2020) Alaska'da tüm sakinlere yapılan yıllık toplu ödeme olan nakit yardımlarının madde bağımlılığı, mülkiyet suçları ve şiddet suçları üzerindeki etkisini incelemiştir. Ödemenin yapıldığı günü izleyen gün madde bağımlılığına ilişkin olaylarda %14'lük bir artış ve takip eden dört hafta boyunca %10'luk bir artış tespit etmişlerdir.

Orrick vd., (2011), 1998-2001 arasında Florida eyalet hapisanelerinden serbest bırakılan erkeklere ilişkin verileri kullanarak sosyal desteğin bireysel düzeyde tekrar suç işleme üzerindeki etkisini incelemiştir. Aile başına ortalama aylık yardım harcamasını bağımsız değişken, bağımlı değişkenler olarak şiddet suçundan, mülkiyet suçundan ve uyuşturucu suçundan yeniden mahkûmiyeti seçmişlerdir. Hiyerarşik lojistik model kullanıldığı çalışmada şu sonuçlara ulaşmışlar: Özel ve kamu sosyal destek ile şiddet ve mülkiyet suçlarından yeniden mahkûmiyet arasında anlamlı ve pozitif yönde ilişkili bulmuşlar.

5. SOSYAL HARCAMALARIN SUÇU ETKİLEMEDİĞİ SONUCUNA VARAN ÇALIŞMALAR

Sosyal harcamaların suçu oranını etkilemediği sonucu elde eden çalışmalar Tablo 3'de gösterilmektedir. Bu çalışmalardan Kim vd., (2005)'e göre Rusya yüksek şiddet oranlarına sahip büyük ve sanayileşmiş bir ülkedir. Rusya cinayet oranı açısından dünyadaki en yüksek orana sahip ülkeler arasında yer almaktadır. Sosyal destek teorisine ilişkin güncel kriminoloji literatürüne dayanan Kim vd.'nin çalışması, sosyal desteğin daha yüksek olduğu bölgelerde cinayet oranlarının daha düşük olacağı ve olumsuz sosyoekonomik değişimin cinayet oranları üzerindeki etkilerinin sosyal destek düzeyi tarafından sınırlandırılacağı (ılımlaştırılacağı)

hipotezlerini test etmiştir. Rusya'nın 89 bölgesine ait yaşa göre cinayet suçu verileri ve diğer yapısal değişkenler kullanılarak eğitim ve sağlık harcamalarının bölgesel cinayet oranları üzerindeki etkilerini tahmin etmek amacıyla negatif binom regresyonu uygulanmıştır. Beklendiği üzere, olumsuz sosyoekonomik değişim daha yüksek cinayet oranlarıyla ilişkili bulunmuştur; ancak sonuçlar, sosyal desteğin cinayet üzerinde ne doğrudan ne de koşullandırıcı etkilerine ilişkin bir kanıt sunmamıştır.

Tablo 3. Sosyal Harcamaların Suçu Etkilemediği Sonucuna Varan Çalışmalar

Yazar	Dönem/ Bölge	Ülkeler	Yöntem	Değişken	Sonuç
Kim ve Pride- more (2005)	2000	Rusya	Yatay Kesit	Eğitim ve sağlık harcamaları	Sosyal harcamalar suçu etkilememektedir.
Brown (2016)	1997-2006	ABD	Panel Veri	Transfer ödemeleri	Sosyal harcamalar suçu etkilememektedir.
Watson vd. (2020)	2010-2016	Alaska	Zaman Seerisi	Şartsız nakit yardımları	Sosyal harcamalar suçu etkilememektedir.
Meloni (2014)	2002-2005	Arjantin	Panel Veri	İşsizlik yardımları	Sosyal harcamalar suçu etkilememektedir.
Worrall (2005)	1990-1998	ABD/ Kaliforniya	Panel Veri	Aile yardımı, sosyal hizmetler	Sosyal harcamalar suçu etkilememektedir.
Chamlin vd. (2002)	1976-1994	ABD/ Oklahoma	Otoregresif bütünleşik hareketli ortalama	Aile yardımı	Sosyal harcamalar suçu etkilememektedir.

Brown (2016) 1997-2006 yılları arasında ABD'nin tüm 50 eyalet için sosyal destek ile mülkiyet suçları ve şiddet suçları arasındaki ilişkiyi sabit etkiler yöntemi ile test etmiştir. Brown analiz sonucunda duygusal destek ile suç arasında anlamlı bir ilişki tespit edememiştir.

Watson vd., (2020) Alaska'da tüm sakinlere yapılan yıllık toplu ödeme olan nakit yardımlarının şiddet suçları üzerindeki etkisini incelemiştir. Watson vd. nakit yardımlarının şiddet suçları üzerinde herhangi bir etkisinin olmadığını gözlemlemişlerdir. Yıllık düzeyde ödemenin suç faaliyetleri üzerindeki etkilerinin sınırlı olduğu vurgulanmıştır.

Yukarıda bahsedilen Meloni'nin (2014) Arjantinde refah harcamaları ile suç arasındaki ilişkiyi incelediği çalışmasında refah harcamaları cinayet üzerinde ise etkisiz olduğunu tespit etmiştir.

Worrall (2005) refah harcamaları ile suç arasındaki ilişki California ilçelerinden elde edilen panel veriler kullanılarak incelenmiştir. Çocuklu aile yardımı, sosyal hizmet harcaması ve genel yardımları bağımsız değişken olarak seçmiştir. Analizde bağımlı değişken olarak cinayet, soygun, saldırı ve hırsızlık suçlarının yüzbin kişi başına düşen oranlarını kullanmıştır. Sabit etkiler regresyonu, refah harcamalarının çeşitli ölçütleri ile cinayet, soygun, saldırı ve hırsızlık arasında neredeyse hiçbir ilişki olmadığını ortaya koymuştur.

Chamlin vd. (2002), 1976-1994 döneminde Oklahoma için cinayet sayıları ile refah transferleri (aile yardımı) arasındaki ilişkiyi incelemiştir. Çalışmada otoregresif bütünleşik hareketli ortalama tekniğini kullanmıştır. Chamlin vd. aile yardımı alanların sayısı ile aile içi cinayet arasında negatif ilişkili tespit etmiş ancak aile dışı, suçla bağlantılı, suçla bağlantısız ya da

toplam cinayet düzeyiyle anlamlı bir ilişki bulamamıştır.

Işık vd., (2022)'e göre eğitim seviyesi yüksek, gelişmiş ülkelerde yüksek güven ortamının sağlanmış olması kamu eğitim harcamasının suç ile ilişkisini incelemeye değer kılmaktadır. Işık vd., Türkiye'de eğitim harcamasının suç oranları üzerindeki etkisini analiz etmeyi amaçlamıştır. Çalışmada 1983-2020 dönemine ait kamu eğitim harcamalarının milli gelire oranı ile suç oranını göstermek üzere hükümlü sayılarının nüfusa oranı arasındaki ilişki, kesirli frekanslı Fourier Gecikmesi Dağıtılmış Otoregresif (ARDL) sınır testiyle analiz etmiştir. Analiz sonucunda, Türkiye'de kamu eğitim harcamalarının suç oranları üzerinde etkili olmadığı sonucuna ulaşmıştır.

6. SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Suç tüm toplumların ortak sorunudur. Devletler suçu engellemeye ve önlemeye yönelik farklı tedbirler almaktadır. Sosyal harcamalarda bunlardan biridir. Sosyal harcamalar refah devletlerinin ortak paydasıdır. Suçu azaltma sosyal harcamaların beklenen etkileri arasında yer almaktadır. Sosyal destek teorisine göre resmi ve gayri resmi kurumlar tarafından sağlanan duygusal, bilgilendirici ve somut destekler diğer bir ifade ile toplum tarafından yaratılan olumlu unsurlar bireyin stresle başa çıkmasını kolaylaştırır ve olumsuz davranışları azaltır. Bu çalışmada somut desteğin bir türü olan ve resmi kurumlar tarafından sağlanan sosyal harcamalar ile suç arasındaki ilişkiyi analiz eden 28 makale incelenmiştir. Şu hususlara ulaşılmıştır:

- Sosyal harcama ile suç arasındaki ilişkiyi test eden çalışma sınırlı sayıda.
- Sosyal harcamaların suçu azalttığını tespit eden çalışma sayısı (11 adet) ile artırdığını ileri süren çalışma sayısı (10 adet) birbirine çok yakındır. Sosyal harcamalar ile suç arasında ilişki bulamayan çalışma sayısı (7 adet) nispeten azdır. Sonuçların farklılık göstermesinin nedeni ülkelerin refah devleti olma düzeyinin ve toplumsal dayanışma anlayışının benzeşmemesi olabilir.
- Sosyal harcama suç arasındaki ilişkiyi makro düzeyde test edenler ise suç oranları veya anomi (McCall ve Brauer, 2014), mikro düzeyde test eden çalışmalar bireysel sapkın davranış veya tekrar suç işleme (Orrick ve diğerleri, 2011) üzerine yoğunlaşmıştır. Makro düzeyde test eden çalışmaların sayısı mikro düzeyde test eden çalışmaların sayısından fazladır. Makro düzeyde test eden çalışmaların sayısının fazla olması makro verilere erişimin nispeten kolay olmasından kaynaklanabilir.
- Belirli sosyal harcama kalemleri ile belirli suç türleri ilişkilendiren çalışmalarda daha net sonuçlar elde edilmiştir (Niskanen, 1996; Johnson ve diğerleri, 2007). Toplam sosyal harcama tek bir değişken olarak kullanıldığında eğitim, sağlık, emeklilik, işsizlik yardımı vb. kalemleri kapsamaktadır. Bu kalemlerin suç üzerindeki etkileri aynı yönde olmayabilir. Bu nedenle alt kalemlere ayrıldığında daha homojen değişkenler kullanılmış olabilir ve sonuçlar netleşir.
- Çalışmaların çoğunluğunda çalışma alanı Amerikan eyaletleri ya da şehirleridir (Pratt ve Godsey, 2002) çok az çalışma ABD dışında bir ülkeyi kapsamaktadır (Kim ve Pridemore, 2005). Bu durum ABD'nin suç oranı en yüksek gelişmiş ülke olmasından kaynaklanıyor olabilir.
- Çalışmalar arasında sosyal destek teorisini açıkça zikreden çalışmaların (McCall ve Brauer, 2014) yanı sıra teoriyi doğrudan referans göstermeyen çalışmalar da mevcuttur (Kaya ve Bozkurt, 2011).

Son söz olarak, çoğu çalışma sosyal harcamalar ile suçu arasında negatif ilişki bulması nedeniyle kamunun sosyal harcama düzeylerini artırması, ayrıca sosyal harcama ve suç oranı arasındaki ilişkinin netlik kazanabilmesi için yeni araştırmaların teşvik edilmesi önerilir.

Finansal Destek: Yazarlar bu makalenin araştırma, yazarlık ve/ veya yayınlanması için herhangi bir finansal destek almamıştır.

Financial Support: The authors received no financial support for the research, authorship, and/or publication of this article.

Çıkar Çatışmaları: Yazar(lar) bu makaleyle ilgili herhangi bir akademik, finansal, ticari veya kişisel çıkar çatışması olmadığını beyan eder. Bu çalışmanın hazırlanması sırasında sonuçları etkileyebilecek herhangi bir destek alınmamıştır.

Conflicts of Interest: The author(s) declare that there is no academic, financial, commercial, or personal conflict of interest related to this article. No support that could influence the results was received during the preparation of this study.

Teşekkürler: Yazarların beyan edecek herhangi bir teşekkürü yoktur.

Acknowledgments: The authors have no acknowledgments to declare.

Yazar Katkıları: Kavramsallaştırma: [MB], Metodoloji ve Yazılım: [MB], Doğrulama: [MB], Biçimsel Analiz: [MB], Araştırma: [MB], Kaynaklar ve Veri Derleme: [MB], Yazma – Orijinal Taslak Hazırlama, İnceleme ve Düzenleme: [MB]. Tüm yazarlar makalenin son halini okumuş ve kabul etmiştir.

Author Contributions: Conceptualization: [MB], Methodology ve Software: [MB], Validation: [MB], Formal Analysis: [MB], Investigation: [MB], Resources ve Data Curation: [MB], Writing – Original Draft Preparation, Review ve Editing: [MB], All authors have read and agreed to the final version of the manuscript.

Etik Onay: Bu çalışma insan katılımcıları, hayvanları veya herhangi bir kişisel veriyi içermemektedir. Bu nedenle etik kurul onayı gerekmemiştir.

Ethical Approval: This study does not involve human participants, animals, or any personal data. Therefore, ethical approval was not required.

Bilgilendirilmiş Onam: Bu çalışma insan katılımcılar, anket veya deneysel veri toplama süreçleri içermediğinden bilgilendirilmiş onam alınmasını gerektirmemektedir.

Informed Consent: Not applicable. This study does not involve human participants, surveys, or experimental data collection; therefore, informed consent was not required.

Veri Erişilebilirliği Beyanı: Bu çalışmanın bulgularını destekleyen veriler, talep üzerine ilgili yazardan temin edilebilir.

Data Availability Statement: The data that support the findings of this study are available from the corresponding author upon reasonable request.

KAYNAKÇA

Alzheimer, I. (2008). Social support, ethnic heterogeneity, and homicide: A Cross-National approach. *Journal of Criminal Justice*, 36(2), 103–114. <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2008.02.002>

Bhardwaj S. (2024). *Income during infancy reduces criminal activity of fathers and children: Evidence from a discontinuity in tax benefits*, (6). SSRN: <https://ssrn.com/abstract=4593863> or <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.4593863>

Brown, J. (2016). Social support and crime: A state-level analysis of social support policies. *The Journal of Sociology & Social Welfare*, 43 (2). <https://doi.org/10.15453/0191-5096.4015>

Burek, M. W. (2005). Now serving part two crimes: Testing the relationship between welfare spending and property crimes. *Criminal Justice Policy Review*, 16(3), 360-384. <https://doi.org/10.1177/0887403405274782>

Chamlin, M.B., Cochran, J.K. & Lowenkamp, C.T. (2002), A longitudinal analysis of the welfare-homicide relationship: testing two (nonreductionist) Macro-level theories, *Homicide Studies*, 6(1), 39-60.

- Corman, H., Dave, D. M. & Reichman, N. (2014). Effects of welfare reform on women's crime. *International Review of Law and Economics*, 40, 1-14.
- Cullen, F. T. (1994). Social support as an organizing concept for criminology: Presidential address to the Academy of Criminal Justice Sciences. *Justice Quarterly*, 11(4), 527-559.
- Foley C. F. (2008). Welfare payments and crime. *NBER Working Paper*, 14074. <https://doi.org/10.3386/w14074>
- Hannon, L. (1997). AFDC and homicide. *The Journal of Sociology & Social Welfare*, 24(125). <https://doi.org/10.15453/0191-5096.2454>
- Işık, S., Sezgin, B. S., & Öksüz, M. (2022). Türkiye'de kamu eğitim harcamalarının suç oranları üzerindeki etkisi. *Biga İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 3(2), 108-118. <https://dergipark.org.tr/tr/download/article-file/2672494>
- İŞKUR (Türkiye İş Kurumu) (2019). İşsizlik Sigortası. 18 Ocak 2026 tarihinde https://www.iskur.gov.tr/medya/mx1j5zsx/12_aralik.pdf adresinden erişildi.
- Johnson, R. S., Kantor, S. & Fishback, P. V. (2007). Striking at the roots of crime: The impact of social welfare spending on crime during the Great Depression, *NBER Working Paper*, No. 12825. https://www.nber.org/system/files/working_papers/w12825/w12825.pdf
- Karpavicius, T., Stavytsky, A., Giedraitis, V. R., Ulvidienė, E., Kharlamova, G. & Kavaliauskaite, B. (2024). What Determines the Crime Rate? A Macroeconomic Case Study. *Economies*, 12(9), 250. <https://doi.org/10.3390/economies12090250>
- Kaya, M. V. & Bozkurt, İ. (2011). İşsizlik, kişi başına milli gelir (yoksulluk), suç oranı ve yeşil kart: 1993-2009 Türkiye örneği. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, (30), 133-140. <https://dergipark.org.tr/pub/dpusbel/issue/4772/65683>
- Kim, S.W. & Pridemore W.A. (2005). Social support and homicide in transitional Russia. *Journal of Criminal Justice*, 33, 561-572. <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2005.08.005>
- Kort-Butler, LA. (2018). Social support theory. *The Encyclopedia of Juvenile Delinquency and Justice*, 819-823. <https://digitalcommons.unl.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1783&context=sociologyfacpub>
- Machin, S. & Marie, O., (2004). Crime and Benefit Sanctions, *Portuguese Economic Journal*, 5(2):149-165.
- McCall, PL. & Brauer JR. (2014). Social welfare support and homicide: Longitudinal analyses of European countries from 1994 to 2010. *Social Science Research*, 48, 90-107. <https://doi.org/10.1016/j.ssresearch.2014.05.009>
- Melander, E. & Miotto, M. (2023). Welfare cuts and crime: Evidence from the new poor law. *The Economic Journal*, 133 (651), 1248-1264. <https://doi.org/10.1093/ej/ueac083>
- Meloni, O. (2014). Does poverty relief spending reduce crime? Evidence from Argentina. *International Review of Law and Economics*, 39, 28-38. <https://doi.org/10.1016/j.irl.2014.05.002>
- Niskanen, W. A. (1996). Welfare and the culture of poverty. *Cato Journal*, 16(1), 1-15. <http://www.cato.org/sites/cato.org/files/serials/files/cato-journal/1996/5/cj16n1-1.pdf>
- OECD (Organisation for Economic Co-Operation and Development), (2026). *Social Expenditure Database*. 18 Ocak 2026 tarihinde [https://data-explorer.oecd.org/vis?df\[ds\]=DisseminateFinalDMZ&df\[id\]=-DSD_SOCX_AGG%40DF_SOCX_AGG&df\[ag\]=OECD.ELS.SPD&dq=.A..PT_B1GQ.ES10._T._T.&pd=2010%2C&to\[TIME_PERIOD\]=false&vw=tb](https://data-explorer.oecd.org/vis?df[ds]=DisseminateFinalDMZ&df[id]=-DSD_SOCX_AGG%40DF_SOCX_AGG&df[ag]=OECD.ELS.SPD&dq=.A..PT_B1GQ.ES10._T._T.&pd=2010%2C&to[TIME_PERIOD]=false&vw=tb) adresinden erişildi.
- Orrick, E. A., Worrall, J. L., Morris, R. G., Piquero, A. R., Bales, W. D. & Wang, X. (2011). Testing social support theory: A multilevel analysis of recidivism. *Journal of Criminal Justice Volume*, 39(6), 499-508. <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2011.09.005>
- Osuagwu, K. N. (2021). Social protection: A tool for crime prevention in Nigeria? Case study of Owerri Municipal Local Government Area, Imo State, Nigeria,

Social Policy in Demand: A Working Paper Series, No. 2021/04, ISBN 978-3-96043-098-8, Hochschule Bonn-RheinSieg, Fachbereich Sozialpolitik und Soziale Sicherung, Sankt Augustin, <https://doi.org/10.18418/978-3-96043-098-8>

Pratt, T. & Godsey, T.W. (2002). Social support and homicide: A cross-national test of an emerging criminological theory. *Journal of Criminal Justice*, 30 (2002), 589 – 601. [https://doi.org/10.1016/S0047-2352\(02\)00192-7](https://doi.org/10.1016/S0047-2352(02)00192-7)

Rudolph, M. & Starke, P. (2020). How does the welfare state reduce crime? The effect of program characteristics and decommodification across 18 OECD-countries. *Journal of Criminal Justice*. 68(2020). <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2020.101684>

Scott, E. (2025). The Different Types of Social Support. <https://www.verywellmind.com/types-of-social-support-3144960>.

Seyidoğlu, S. & Kızmaz, Z (2024). Cezaevinden çıkan eski hükümlülerin suçlu terk etmeleri üzerinde aile desteğinin önemi. *Ceza Hukuku ve Kriminoloji Dergisi*, 12 (1), 25–56. <https://doi.org/10.26650/JPLC2024-1450449>.

Tiratelli, M., Bradford, B. & Yesberg, J. (2023). The Political Economy of Crime: Did Universal Credit Increase Crime Rates?, *The British Journal of Criminology*, 63(3), 570-587. <https://doi.org/10.1093/bjc/azac043>

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu), (2025). *Sosyal koruma harcamalarının yardım türlerine göre dağılımı, 2000-2023*. 9 Şubat 2025 tarihinde <https://www.tuik.gov.tr/> adresinden erişilmiştir.

Watson, B., Guettabi, M. & Matthew Reimer, (2020). Universal cash and crime. *The Review of Economics and Statistics*, 102 (4), 678–689. https://doi.org/10.1162/rest_a_00834

Woo, Y., Stohr, M.K., Hemmens, C., Lutze, F., Hamilton, Z. & Yoon, O.K (2015): An empirical test of the social support paradigm on male inmate society. *International Journal of Comparative and Applied Criminal Justice*, 40(2), 145–169. <https://doi.org/10.1080/01924036.2015.1089518>

Worrall, J. L. (2005). Reconsidering the relationship between welfare spending and serious crime: A panel data analysis with implications for social support theory. *Justice Quarterly*, 22(3), 364-391. <https://doi.org/10.1080/07418820500219094>